

sci-fi • fantasy • horror

vol. 01

eFANTÁZIA

fantázia_{sk}

ISSN 1338-8592

eFANTÁZIA

číslo 01 / ročník I.

Vychádza 3x do roka.

Editor: Ivan Pullman

Vydáva: Fantázia media, s. r. o.

Cover illustration © Šimon Mészáros, 2012

Layout: Ivan Alákša

Všetky práva vyhradené.

Copyright © Fantázia media, s. r. o.

ISSN 1338-8592

eFANTÁZIA vol. 01

elektronická antológia fantastických poviedok

Všetko o Cene Fantázie: www.cenafantazie.sk

Denná dávka Fantázie: www.fantazia.sk

Videa: www.youtube.com/FantaziaMedia

Tweety: <http://twitter.com/cenafantazie>

*Ďakujeme Vám, že ste si eFANTÁZIU zakúpili
v oficiálnom predaji a veríme, že kúpenú publikáciu
nebudete ďalej rozširovať. Želáme Vám fantastické čítanie.*

IVAN PULLMAN

eFantázia vol. 1

Konečne! Zmeny, ktorými prechádza naša literárna súťaž Cena Fantázie a ktoré už vo veľkej miere boli zapracované do aktuálneho ročníka 2012, sa ukazujú ako správne. Správne je určite aj rozhodnutie venovať sa autorom a poviedkam, ktoré sa do finále nedostali. No všetko má svoj čas, a tak po úpornom hodnotení neočakávanej porcie 223 poviedok desiateho ročníka súťaže som sa dostal k antológii, ktorú práve držíte v rukách (ak to čítate na monitore počítača, tak ho ihneď uchopte!).

Ako víno potrebuje čas na dozretie, tak aj poviedkam čakanie len prospelo. Autori si od svojich diel oddýchlí a za rok prežili množstvo ďalších príhod, ktoré im pomohli poviedky upraviť – určite k lepšiemu ;).

Prichádzame s novým názvom **eFantázia**, s príznačným podtitulom Vol. 1, ktorý dáva nádej autorom aj čitateľom, že si v pravidelných intervaloch vo svojich e-shopoch siahnu po novej sérii, ktorá sa v istom zmysle obracia na už zabudnutú slávu rodokapsov. Vitajte v ére e-antológií!

Tento rok je okrem klasického zborníka víťazných poviedok zo súťaže v pláne ešte minimálne jedno číslo (dúfam, že) našej eFantázie. A potom ďalšie a ďalšie... Čo vás ale víta v prvom vydaní eFantázie?

V prvej poviedke nám *Ján Gálik*, ktorého poznáte z našej predošlej e-zbierky **Utekajme už ide!**, predstavuje budúcnosť stavebnicových hračiek. Teda, ak sa dá robot považovať za hračku. Má jasné predurčenie – najšť predurčeného. **Poskladaj si svojho robota** otvára morálnu otázku našej budúcnosti, no našťastie ju s autorovi vlastným humorom rýchlo odhodí na smetisko.

Od sci-fi obrovským oblúkom prejdeme k slovenskej fantasy. Lebo **Prosa Bohyne** môže a nemusí byť vypočutá. Príbeh *Henricha H. Hujberta* privoláva na scénu Rodana (podobnosť s Červenákovým Roganom zrejme nie až tak náhodná), Gorazda a ďalších, aby zachránili najcennejší tatranský poklad. Ktohovie, či to nie je ten istý, ktorý si neskôr privlastnil sám Jánošík.

Nie všetko sa ale končí tak, ako by si želala hlavná postava. Nebojte sa, neprežrdzam veľa, len vnášam úvod do našej blížiacej sa budúcnosti. **Giselle** je žena ako každá iná. Žije vo svete plnom poslušnosti, ktorý ovládajú voperované nanoimplantáty. Teda, ony ovládajú ľudí. *Juraj Kaščák* ukazuje, kam nás to tí právnici v radiaciach funkciách štátu pomaly ale isto vedú. Vyberieme si cestu neslobody, ale mieru, alebo je pre nás schodnejší boj o slobodu? Aj s následkami?

A práve preto je dobré vedieť, že je tu stále niekto, kto je ochotný obetovať sa. *Stanislav Prostinák* vie, že aj chlap sa môže obetovať, napriek tomu, že Bruce Willis určite prežil aj Armagedon ;). Lahká a poetická, taká je láska hlavného hrdinu k **Nathalie**. A zvyšok už je na čítanie, lebo by som prezradil priveľa.

Matúš Mikšík mi svojou poviedkou pripomenul filmovú *Poslednú bosorku*. Dnešná slovenská fantasy sa často vracia k začiatkom osídľovania nášho územia. Preto poteší, že z času na čas sa objaví text, ktorý uchopí tému honu na čarodejnice. Tento námet je natolko nasiaknutý fantasy, že z neho šľahajú ohnivé plamene. **In te, Domine, speravi...** horí tiež. Ohňom, nenávisťou, vykúpením...

Posledná poviedka prinesie závan romantiky. Tentoraz z pera *Zuzany Javorovej*. Jej **Sumiko** ale nie je sladkastá rozprávka na podporu výrobcov papierových vreckoviek. Autorka ukazuje, že romantika je skrytá aj v úteku, v boji, v poznaní. Preto, kto sa nebojí, nech pokojne skočí do zradnej vody príbehu, kde mladý stopár hľadá a nájde. Nájde po-

stavu, ktorú je ťažko odhaliť, lebo sa vie zneviditeľniť. No nielen láska prekonáva prekážky. Ale tá predstava babieho leta, na lúke, pri ohni... No dobre, vyťahujem vreckovku.

A na záver prinášame vďaka partnerom Ceny Fantázie menšiu ochutnávku v podobe úryvkov z aktuálnych noviniek na knižnom trhu. *Jana Plauchová* sa nás pokúsi zaujať cestovaním v čase v románe **Nula kelvinov** a **Zlato Arkony Juraja Červenáka** prinavracia na literárnu scénu dlho očakávaného Rogana aj s jeho verným Goryvladom.

Tolko k aktuálnej ponuke. Ďalšia várka príde ešte tento rok, lebo taký je plán. Aj keď päťročnicu sme zatiaľ nevyhlásili, veríme, že autori sa budú činiť a Cena Fantázie čoskoro nastúpi na cestu do ďalších ročníkov, ktoré prinesú skvelé poviedky, skvelých čitateľov aj fanúšikov. Skrátka a dobre – dočítania!

A mimochodom: Ak sa vám táto e-antológia páči a chceli by ste ju mať aj vo fyzickej podobe vo vašej knižnici, prijímame objednávky na jednorazovú tlač na našej e-mailovej adrese fantazia@fantazia.sk.

JÁN GÁLIK

Poskladaj si svojho robota

Narodil som sa v roku 1976 v Ružomberku, kde teraz na základnej škole učím matematiku a telesnú výchovu.

Naša snaha o vytvorenie robotických bytostí k nášmu obrazu je veľmi inšpiratívna. O čo sa v skutočnosti usilujeme? Chceme vytvoriť svojich pomocníkov? Partnerov? Nástupcov? Alebo jednoducho túžime vyrobiť niekoho bezchybného? Nieкого, kým sa sami túžime stať a nedarí sa nám to? Možno sa len hráme na Boha...

Ludskí výskumníci sa v mojej poviedke snažia vytvoriť dokonalého robota. Netušia, že ich snaha bude korunovaná úspechom, o akom sa im ani nespávalo.

Ján Gálik

Ztmy sa vynorila postava zahalená v plášti. Pripomínala majstra Jedi. Pristúpila k prvým dverám v radovej výstavbe, ktorá sa pomaly, ale isto menila na geto. Zafukala na dvere. Klop, klop.

„Čo tu chceš?“ Hlas jasne napovedal pokročilé štádium opitosti.

„Som Boh.“

„Boh? Nemám záujem. Vypadni.“

Postava bez zaváhania poslúchla a na doškriabané dvere viac nepozrela.

•••

Ďalšie dvere. Klop, klop.

„Hm?“

„Som Boh.“

„No a?“

„Môžem ďalej?“

Po chvíli sa ozvalo: „Ok, poď. Ako ti môžem pomôcť? A vlastne, môžem ti tykať?“

„Môžeš. Si zlatá, že mi chceš pomôcť, ale nie je to potrebné. Som Boh. Hľadám toho, kto mi otvorí dvere a vpustí ma dnu. Si prvá.“

„A...“

„A nič. Ak mi dovoľíš, posadím sa a môžeme sa porozprávať.“

„No dobre, poď dnu.“

Stoličky sú staré, ale pohodlné.

„Načo si prišiel? Teda, myslím, prečo si sa tu tak zrazu zjavil?“

„Prišiel som napraviť krivdy. A vrátiť ľuďom, čo im patrí.“

„Ako čo, napríklad?“

„Svet bez robotov.“

„Bez robotov? Ale ak by chceli byť bez robotov, načo ich potom vyrábali? A prečo vlastne vymysleli tú stupídnu hru?“

„Väčšina ľudí je v tom nevinne. A ten zvyšok potrestám.“

„Zvyšok? Aký zvyšok?“

„Tých, ktorí sú zodpovední za tento chaos. Ľudia ma už celé tisícročia prosia, aby som zostúpil z nebies a zobral spravodlivosť do vlastných rúk. Dnes tak konečne učiním.“

„A prečo až dnes?“

„A prečo nie? Nezabúdaj, som Boh a ja rozhodujem, kedy a kde.“

„Môžem ešte jednu otázku?“

„Samozrejme. Veď ty si tá, ktorá mi otvorila dvere.“

„Ktorí sú tí vinní?“

„Nie je ich veľa, pár desiatok. Sú to ľudia z projektu 'Poskladaj si svojho robota'. Oni presne vedeli, ako to dopadne, a napriek tomu ho spustili. Dnes potrestám ich aroganciu a zradu, ktorú spáchali na svojich vlastných.“

„Tomu nerozumiem. Myslela som si, že Poskladaj svojho robota je len detská hra.“

„Hovno hra. S prepáčením. Tak počúvaj. Vo vojenských laboratóriách vznikli psychologické čipy, emočné obvody, mentálne počítače takej zložitosti, že nebolo možné preskúmať všetky možnosti ich vzájomného prepojenia. Navyše, súčiastky nechávali vyrábať u rôznych výrobcov, čím dosiahli ich premenlivú charakteristiku.

Potom ľudí použili ako permutačný stroj. Rozhodili medzi nich súčiastky, povedali im, že je to hra, a tí poslušne skladať. Po kompletizácii nie sú žiadne dva roboty úplne totožné.“

„A prečo to urobili?“

„Pri vhodnom pospájaní súčiastok môže vzniknúť kadečo. Spevák, učiteľ alebo vojak. Hlavne o toho im ide. Stačí poznať, z ktorej škatule robot pochádza, a môžu si nakopírovať celú armádu.“

„A môžem ešte jednu?“

„Pýtaj sa.“

„A si naozaj Boh?“

„Áno.“

„Môžeš to nejako dokázať?“

„Ja nič nemusím. Alebo vieš čo? Prečo nie? Aký dôkaz by bol pre teba dostatočný?“

„Povedz mi, kto sa ukrýva za závesom?“

„Nik.“

„Naozaj?“

„Naozaj.“

Záver sa rozhrnul a spoza neho vystúpila žena. V ruke mala obrovské kladivo.

„To je zaujímavé. Ako si sa ukryla pred mojím zrakom?“

„Ja? Nijak. To asi tie obvody.“

„Kto si?“

„Som tá, ktorá zabije Boha.“

Kladivo dopadlo obrovskou silou na božiu hlavu a tá sa rozprskla na dážd kovových a umelohmotných črepín.

„Tak som to naozaj urobila. Čo bude teraz?“

„Je koniec. Rozbila si dôvod našej existencie.“

„Našej? Nie. Tvojej.“

Kladivo dopadlo znovu.

•••

Prebral som sa a to bolo na tom to najčudnejšie. Poobzeral som sa okolo seba. Tak toto je to miesto. Recyklačná linka. Sem nás všetkých zväžajú po ukončení našej dvojdnovej existencie. Tu nás rozoberú, súčiastky pomiešajú, poukladajú do škatúl a znovu rozošlú do všetkých obchodov s nálepkou Hry. Poskladaj si svojho robota. Tieto slová spôsobujú masovú hystériu.

V reklame sa najskôr ukážu Kindervajcia, a potom škatuľa, v ktorej si nás môžete kúpiť. Celý čas na obrazovke svieti nápis „Nikdy nevieš, čo ťa vnútri čaká.“

Stačí si nás vyzdvihnúť, sme úplne zadarmo. Podmienkou je prehlásenie, v ktorom sa zákazník zaväzuje, že do dvoch dní od kompletizácie pošle na adresu hlavného sponzora hry, charakteristiku robota. Kto tak neurobí, môže čeliť žalobe. A takisto ho nezaradia do zlosovania o úžasné ceny.

Pozerám na svoje fungujúce ruky, čo znamená, že som pokazený. Inak si neviem vysvetliť, ako sa mohli naštartovať všetky systémy samé od seba.

Nepocítil som radosť, hoci viem, čo to je. Pozoroval som ju v momente svojho prvého oživenia.

Zložilo ma asi desaťročné dievčatko. Po aktivovaní sa na mojom hrudnom displeji objavilo: „Opitý rozprávač vtipov“.

Tešilo sa, až sa jej slzy kotúľali po bledých lícach. Rukami si búchalo do chudých kolien a hopsalo okolo mňa dobrých päť minút.

Zatackal som sa a spustil som príval žartov. Keď som povedal desiaty, prestal som ju baviť a vypla ma.

Neskôr ma spustil jej starší brat, ktorý chcel pár vulgárnych vtipov. Asi desať si nahral a potom ma deaktivoval. Ich otec nechcel žiadne vtipy. Mal chuť porozprávať sa.

Jedinečná konštrukcia vymedzuje rozsah nášho konania. Ja som opitého rozprávača vtipov nehral. Ja som ním bol. To nebola úloha pre herca, je to náš život. Nemohli sme robiť nič iné, displej bol jediný príkaz a zákon. Existovala jedna, jediná výnimka. Majiteľova žiadosť.

A tak v momente, keď sa ma muž opýtal, aké je to byť robotom, zmenil som režim, prestal sa šklabiť a odpovedal: „Je to lepšie, ako byť stolovou lampou. A aké je to byť človekom, pane?“

„Sú chvíle, keď by som tou lampu chcel byť,“ odpovedal muž a zrejme tak, ako nepochopil moju odpoveď, nepochopil som ani ja tú jeho.

Náš rozhovor pokračoval do neskorého rána a doteraz si ho celý pamätám. Na disku mám našťastie slušnú databázu fungovania ľudskej spoločnosti. Keď sme skončili, nevypol ma.

Ako som už spomenul, necítil som radosť z toho, že som ožil. Čudnejšie ale bolo, že som nemal potrebu opitým hlavou rozprávať vtipy. Túžil som po niečom inom.

Pozrel som si pod tričko. Na displeji svietilo – Hľadač. Aj keď tam nebolo napísané, čo alebo koho mám hľadať, vedel som to. Cítil som to celou svojou náhodne poskladanou existenciou. Postavil som sa a vydal sa do pátrania po zavraždenom Bohovi.

•••

Celé ďalšie počínanie sa odvíjalo od tohto zmyslu mojej existencie. Takže, po prvé – šaty. Od ľudí sa na prvý pohľad líšime len prsným displejom. Po ulici sa síce túlajú nejakí stratení alebo vyhodení roboti pred uplynutím dvojdňového života, stále hrajúc svoje náhodné úlohy, no splynúť som s nimi nechcel. Sú totiž veľmi rýchlo odchytávaní. Políciou, hernými kontrolórmí, náhodnými okoloidúcimi. Odmeny sú lákavé.

Obrovská zberňa starých šiat bola o dve budovy ďalej. Chvilu som sa prehrabával v kovovom šrote. Z piatich ma-

lých kovových plieškov som si vybral ten, ktorý som hľadal, a pripol ho na golier plášťa. Von som sa dostal prelezením betónového plotu.

•••

V momente, keď som doskočil na tmavú cestu, dopadla mi na plece ruka.

„No konečne,“ povedal ženský hlas.

„Nechaj ma na pokoji,“ zašepkal som. Ruka sa nestiahla, dokonca sa k nej pridala druhá.

„Čakám ťa tu už pol dňa. Zaveď ma k nemu.“

Postava na sebe mala tmavú športovú vetrovku, priliehavé nohavice, na hlave bola uviazaná šatka väzniaca vlasy v tesnom zovretí. Na pleci jej visela kožená taška. Podľa náklonu trupu musela byť dosť ťažká. Črty tváre som pre tmú nerozoznával.

Mlčal som.

„Zaveď ma k Bohu, ty trdlo. Najst' ho môžeš len ty.“

„Prečo chceš k nemu ísť?“

Ruky sa stiahli z mojich pliec a odhrnuli vetrovku na hrudi. Medzi prsiami bez bradaviek bol podsvietený displej. Stálo na ňom 'Tá, čo opraví Boha'.

„Super, takže nestačí, že som pokazený ja. Ešte aj On. Budeme pekná partia.“

„Pekná, nepekná, máš snáď na práci niečo lepšie?“

Mala pravdu. Nemal som.

•••

Ideme po neosvetlenej ceste a mierime k mostu cez Váh. Dala si meno Dana. Po skončení dvojdňovej existencie sa takisto ako ja nepochopiteľne prebrala. Predtým bola tanečnic-kou samby.

Jej nová existencia, nedovolím si nazvať to životom, ju nasmerovala ku mne podobne, ako ma tá moja ťahá za Ním.

„Ako vieš, kde ho nájdeš?“ opýtala sa ma. Kráčame popri rieke smerom na východ. Smerové šípky ukazujú, že tým

smerom je autobusová stanica, plaváreň a asi päť hypermarketov.

„Tam,“ kývnem nosom dopredu, „ho cítim.“

„Čo sa to s nami stalo? Nemali sme byť náhodou rozobratí, roztriedení, skatalogizovaní a opätovne zabalení? Prečo si sa prebudil? A prečo práve ja?“

„To je hádam jasné,“ poklopkám si po hrudi. Ľudia tam mávajú srdce, nám v tých miestach podsvietený displej vymedzuje šírku a hĺbku našej existencie. „Máme oživiť akéhosi Boha.“

„A keď to urobíme? Čo potom?“

Zaujímavá myšlienka. Tiež mi napadla a asi nemala. Predtým som sa nestaral o nič iné, len o vychrlenie čo najväčšieho počtu vtipov tým najmlaďavejším hlasom. Aj keď som vedel, že mi ostáva len pár desiatok hodín existencie, netrápilo ma to.

Teraz bolo všetko inak. Nebyť tej ohromnej túžby nájsť Ho, otočím sa presne opačným smerom a... a práve tam moje myšlienky končili. Nevedel som totiž, čo by som robil ďalej. Útek by znamenal slobodu a tú som v programe nemal.

„Hádam nám to prezradí,“ odpovedal som a nedoplnil, že práve toho sa dosť obávam. Ju moja odpoveď naopak potešila.

Pridal som do kroku a dúfal, že rýchlejšie tempo zatarasí cestu, po ktorej raz musela prísť k otázkam búšiacim v mojom umelom mozgu. Prečo máme oživiť Boha? A keď ho oživíme, čo začne robiť?

Keď som totiž viedol rozhovor s mojím majiteľom, spomenul, že vždy, keď nejaký Boh zostúpil na Zem, začali sa diať temné veci.

•••

Dana sa po chvíli aj tak začala pýtať. Mal som chuť pozrieť sa na jej displej, či tam náhodou nie je 'Tá, ktorá sa stále pýta', ale ovládal som sa. Bolo čudné bojovať s túžbou urobiť niečo mimo hlavný program.

„Ako ďaleko ešte? Musíme si švihnúť, vôbec netuším, koľko času nám zostáva. Predtým to boli dva dni. Čo ak je to teraz menej?“

„Času máme dosť.“

„Ako si môžeš byť taký istý?“

„To je jasné. Nevieť, prečo sme sa prebrali. Nejaký dôvod to ale musí mať. Neverím, že by sme dostali ďalší život, ak by sme ho nemali šancu naplniť.“

Pozrela na mňa a svetlo lampy jej sklzlo po tvári. Mala obyčajnú ženskú tvár. Trochu zahnutý nos, hnedé oči, úzke pery.

„Sme tu.“ Autobusová stanica bola zrekonštruovaná a pekne osvetlená. Hodiny ukazovali dvadsaťdva hodín, jedenásť minút.

„To akože ideme autobusom?“

Mlčal som. Pochopila a v prekvapení zodvihla obočie.

Musela mať kvalitný softvér, pretože ten môj nebol schopný takejto tvárovej gymnastiky.

„Ale ako?“

Položil som jej prst na pery a umlčal ju.

„Nechaj to na mňa.“

•••

„Lístok do Mikuláša,“ nahodil som drzý tón a k môjmu údivu sa mi to podarilo. Ako som to dokázal?

„A ona?“ Šoférove oči nezakryte blúdili po Dane.

„Ušla z Hry. Viediem ju do Mikuláša na recykláciu.“ Súčasne s odpoveďou som si odhrnul golier, na ktorom som mal odznak Herného kontrolóra. Okrem neho som si v šrotovisku mohol vybrať jeden policajný, dva revízorské a dokonca jeden inšpektora ministerstva vnútra. Všetko to boli samozrejme napodobeniny, rozdiel sa však dal zistiť len veľmi ťažko.

„To sa ale zatúlala pekne ďaleko. Pokojne si ju mohol nechať aj tu.“ Šoférove oči pri pohľade na bezcenný kus plechu dostali odtieň rešpektu.

„Mohol, ale ak ju vydám v mieste aktivácie, dostanem prémie.“

„Tak si naskoč, kontrolóri to majú zadarmo.“ Zaujímavé. Ako som to vedel? To, čo nás prebralo, evidentne dokáže priebežne modifikovať náš softvér, takže vieme zareagovať na premenlivé situácie. A možno si to celé len nahováram.

Keď okolo šoféra prechádzala Dana, jemne ju plesol po zadku. Ani sa nepohla. Svoju rolu robota hrá dobre. Akoby aj nie, veď ním je.

V momente, keď som sa znovu začal čudovať, ako to všetko ide hladko, vtrhli do autobusu dvaja Herní kontrolóri. Jeden šoférovi namieril do ksichtu pištoľ s odznakom a druhý, predierajúc sa uličkou, zreval: „Dvaja na úteku!“

Ani som sa nepohol. Nebolo kam. Chlap si to zamieril k našim sedačkám. Takže sme odhalení. Žiadna sila riadiaca naše kroky, žiadne hľadanie, žiaden Boh, žiadne... Je koniec. Vlastne, čo som od toho čakal? Chvíľku som si myslel, že nájdeme Boha a ten s nami urobí niečo zázračné.

Chcel som sa ešte rozlúčiť s Danou, keď kontrolór prešiel popri nás. Nedokázal som z neho odtrhnúť oči, a tak som videl, ako rukou bleskovo siahol na zátylok dvojici sediacej za nami. Obe hlavy bezvládne padli na opierku. No to ma podrž. Ako sa títo dostali až do autobusu? No jasne. Predsa tak ako my. Oklamali šoféra. Som zvedavý, ako zareagujú ľudia, keď zistia, že sa roboti nedržia svojich programov, ale snažia sa stratiť v dave. V ľudskom dave.

Kontrolóri oboch robotov vyvliekli z autobusu von. Zobrali ich za nohy a nešetrne ich vytiahli úzkou uličkou. Hlavy im na schodíkoch hlasno klopkali. Konečne sme sa pohli.

•••

„Ide ti to dobre,“ povedala po chvíli Dana, stále sa tváriac tak... roboticky. Sedela toporne, tašku položenú na kolenách si pritískala k hrudi.

„Čo ako?“

„To hranie sa na človeka.“

„Hm,“ bolo to jediné, čo sa na to dalo povedať.

„Myslíš, že aj oni išli hľadať Boha?“

„Kontrolóri?“

„Nie, tí, ktorých vypli.“

„Neviem. Možno len išli na výlet.“

Danina tvár bola stále bez výrazu, nežmurkajúce oči z nej robili chladný, apatický stroj.

„Cítiš Ho?“ opýtala sa po chvíli.

„Áno, tam,“ ukázal som rukou na cestu strácajúcu sa v tme. „O chvíľu tam budeme.“ V temnote sa dali rozoznať svetlá blížiaceho sa mesta.

Ležal v akomsi špinavom, opustenom dvore. Jeho rozbité telo sa ani nesnažili prikryť. V hlave bola viditeľná priehlbina. Jedno oko mal vyrazené, viselo na tenkom vlákne a pripomínalo stratenú pingpongovú loptičku. Vyzeral smiešne. Vedľa ležali ďalšie telá s podobnými ranami. Krv sa tu miesila so syntetickou tekutinou a plastovými úlomkami.

Hľadel som na pohrebisko robotov a ľudí, akurát ten, kto ich sem zväžal, nevykopal hroby.

Našiel som toto miesto, akoby ma sem priťahoval gigantický magnet. Presne som vedel, ktoré telo je Jeho.

„Tak, do toho,“ povzbudil som Danu.

Kľukla si k nehybnému telu. Z koženej tašky začala vyťahovať nástroje. Skrutkovače, vidličky, pliešky, klieštiky, pinzety a kopec náhradných dielov. Jej ruky pracovali rýchlo a úsporne. Najskôr opravila oko, potom vymieňala rozbité súčiastky za nové.

Niečo mi napadlo.

„Čo to tu vlastne stvárame?“

„Čo ako?“ vrátila mi otázku bez toho, aby prerušila robotu.

„Ak bol Bohom a my mu vymeníme súčiastky, kým bude potom?“